

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **L.W.,** zastoupeného Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem Praha 2, nám. I. P. Pavlova 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. 7. 2004, č. j. 36 Az 721/2003 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 6. 2003, č. j. OAM-4482/VL-10-ZA08-2002. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, 13 odst. 1, 2, 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění zákona č. 2/2002 Sb. a bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. Krajský soud žalobu odmítl podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť podání stěžovatele, které nesplňovalo základní náležitosti žaloby, nebylo v soudem stanovené lhůtě opraveno a pro tyto vady nebylo možno v řízení pokračovat.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a namítá tak nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí jeho žaloby. Tvrzenou nezákonnost spatřuje v tom, že jeho žaloba obsahovala všechny zákonem požadované náležitosti a krajský soud ji tak měl věcně projednat. Pokud jde o soudem vytýkanou absenci žalobního bodu podle § 71 odst. 1 písm.d) s. ř. s., tak ani s tím nelze souhlasit, neboť stěžovatel v žalobě uvedl právní důvody, na základě nichž považuje rozhodnutí za nezákonné a nicotné. Pokud jde o skutkové důvody, tak na tyto v žalobě odkázal a označil je jako důvody, které byly uvedeny v jeho žádosti o udělení azylu, protokolu o pohovoru a ostatním spisovém materiálu, který se k jeho žádosti vztahuje. Předmětný správní spis, který má k dispozici žalovaný, byl rovněž označen jako důkaz. Podle jeho názoru, tak byly skutkové důvody označeny dostatečně a krajský soud pochybil, když jeho žalobu odmítl a nezabýval se jí věcně. Ze všech uvedených důvodů navrhuje napadené usnesení krajského soudu zrušit a zároveň žádá, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že si je vědom, že kasační stížnost brojí proti usnesení soudu o odmítnutí žaloby. Takovou kasační stížnost však považuje za neoprávněnou, neboť jeho rozhodnutí ve věci azylu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Odkázal pak na správní spis, zejména na vlastní podání stěžovatele a výpovědi, které učinil během správního řízení. Rovněž poukázal na to, že soud neshledal v postupu správního orgánu nezákonnost ani vady řízení. Navrhuje proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozhodnutí krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].

K tomu ze soudního spisu vyplynulo, že žaloba podaná dne 7. 7. 2003 ke Krajskému soudu v Brně, má formulářovou podobu a je z ní zřejmé, kdo ji podává, proti jakému rozhodnutí směřuje a v jakém rozsahu ho napadá, kdy bylo napadené rozhodnutí stěžovateli

doručeno a rovněž řádný žalobní petit. Žaloba dále obsahuje vyjmenovaná ustanovení správního řádu a zákona o azylu, jejichž porušení ze strany žalovaného je stěžovatelem namítáno. Pokud jde o skutkové důvody namítaných porušení, odkázal stěžovatel na svoji žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál žalovaného. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba neobsahuje řádně uvedené žalobní body [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a usnesením ze dne 30. 7. 2003 vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení opravil a doplnil svoje podání ze dne 7. 7. 2003 tak, aby bylo zřejmé označení žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, nebo nicotné, a rovněž uvedl jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést. Stěžovatel byl rovněž poučen, že nevyhovění výzvě ve stanovené lhůtě bude mít za následek odmítnutí jeho podání podle § 37 odst. 5 věta druhá a třetí s. ř. s. Uvedené usnesení bylo stěžovateli doručeno do vlastních rukou dne 29. 12. 2003, avšak ve stanovené lhůtě nezareagoval a naopak zůstal nečinný až do dne vydání napadeného rozhodnutí, kterým byla jeho žaloba odmítnuta podle § 37 odst. 5 s. ř. s. (tj. do dne 21. 7. 2004).

Stěžovatel namítá nezákonnost napadeného usnesení krajského soudu o odmítnutí návrhu, když tvrdí že jeho podání bylo samo o sobě dostatečně úplné a konkrétní a že tedy nebylo důvodu je odmítnout, resp. vyzývat k odstranění vad podání.

Tvrdí-li stěžovatel, že jeho podání mělo zákonem požadované náležitosti a soud jej neměl k odstranění vad podání vyzývat, nemůže s ním Nejvyšší správní soud souhlasit a naopak musí dát za pravdu krajskému soudu, který správně zjistil, že stěžovatelovo podání nemá všechny náležitosti podle § 71 odst. 1 s. ř. s. Pod písmenem d) cit. ustanovení je totiž jako jedna z nutných náležitostí žaloby uvedena identifikace tzv. žalobních bodů, z nichž musí být patrno z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Význam co nejpřesnějšího uvedení žalobních bodů v žalobě vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno a která znamená, že soud se při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce dovozuje. Ze žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pak musí být patrné nejen jakou právní argumentaci používá, nýbrž také o jaká konkrétní skutková tvrzení se opírá. To platí zejména tehdy, je-li žaloba co do důvodů opřena o porušení těch procesních ustanovení ve správním řízení, která ukládají správnímu orgánu povinnost spolehlivě zjistit skutečný stav věci. Právě porušení těchto ustanovení správního řádu (tj. § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu) stěžovatel v žalobě zejména namítal. Za situace, kdy toto své tvrzení nedoplnil příslušnými skutkovými důvody, kterými by svůj závěr doložil, neměla žaloba všechny zákonem stanovené náležitosti, neboť v ní nebyly řádně definovány žalobní body. Pokud není v žalobě uveden řádným způsobem žádný žalobní bod, není v souladu s dispoziční zásadou možné takové podání ve správním soudnictví projednat a meritorně o něm rozhodnout, neboť soud není povinen ani oprávněn za žalobce chybějící skutkové důvody dovozovat.

Stěžovatelův odkaz na správní spis za uvedení skutkového důvodu považovat nelze, neboť jak již je uvedeno výše, skutkové důvody se mají vztahovat ke konkrétnímu namítanému porušení zákona. Správní spis však dokládá průběh celého správního řízení. Krajský soud v Brně tak postupoval v souladu se zákonem, když stěžovatele vyzval podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad podání ve stanovené lhůtě a poučil ho o následcích nevyhovění výzvě. Viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004,

č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, uveřejněný ve Sbírce Nejvyššího správního soudu pod číslem 488/2005, kde soud uvedl, že *žalobní body [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] musí obsahovat jak právní, tak zpravidla i skutkové důvody, pro které žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Pokud žaloba postrádala potřebná konkrétní skutková tvrzení a žalobce vzdor výzvě a poučení soudu nijak nereagoval a vadu neodstranil, postupoval krajský soud v souladu se zákonem, odmítl-li žalobcovo podání z tohoto důvodu.* Napadené usnesení tak není nezákonným rozhodnutím o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Pokud pak jde o vyjádření žalovaného, Nejvyšší správní soud připomíná, že odmítne-li krajský soud žalobu pro neodstranění vad podání (§ 37 odst. 5 s. ř. s.), nezabývá se jí věcně. Nezkoumá-li tedy postup žalovaného ani zákonnost jeho rozhodnutí, nemůže žádnou vadu řízení ani nezákonnost rozhodnutí shledat. Poukaz žalovaného na takovou skutečnost je tak zcela nadbytečný, stejně jako odkaz na správní spis, který je v daném soudním přezkumu rovněž nerozhodný.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal naplnění žádného z uplatněných důvodů kasační stížnosti a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu